

ohledu k tomu, zda má vlastní jmění nebo, je-li s to, aby se sama živila. Vyživovací povinnost otce přestává v okamžiku, ve kterém se dítě samo může živiti. Žaloba postrádá proto právního důvodu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Právní mylnost (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) vytýká žalobkyně především názoru odvolacího soudu, že žalovaný není povinen zaplatiti kostým objednaný jeho dcerou Edithou L-ovou, ježto v době uzavření koupě byla plnoletá, měla vlastní jmění a byla tudíž schopna k jednání a schopna k výdělku. Dovolatelka má za to, že vyživovací závazek manželského otce není vyloučen tím, že dítě jest plnoleté a že má vlastní jmění, nýbrž že rozhodným jest, zda měla dcera žalovaného v době uzavření koupě takové příjmy, že z nich mohla hraditi výdaje spojené s výživou odpovídající jejímu stavu. Dovolatelce jest přisvědčiti potud, že závazek manželského otce, vyživovati dítě, není vyloučen již tím, že dítě jest zletilým. Nabytí zletilosti dítětem má však význam v tom směru, že závazek manželského otce, vyživovati zletilé dítě, zaniká, má-li dítě vlastní jmění, z něhož může svou výživu hraditi, kdežto pro zánik závazku otce, vyživovati nezletilé manželské dítě, nestačí, že dítě má vlastní jmění, nýbrž se vyžaduje, by příjmy z tohoto jmění stačily k úhradě výživy dítěte (srov. také Krainz-Ehrenzweig: System, 6. vydání, II/2 str. 212). Ochranu zákona, by nebylo ztenčeno jmění nezletilců (§§ 150, 247 obč. zák.), nelze rozšiřovati i na zletilce, kteří mohou se svým jměním, tudíž i s podstatou jeho volně nakládati a bez jakéhokoliv obmezení se zavazovati. V souzeném případě bylo zjištěno, že dcera žalovaného Editha L-ova byla v době uzavření kupní smlouvy, o níž tu jde (v lednu 1930), zletilou, byvši dnem 1. srpna 1929 za zletilou prohlášena. Dále bylo zjištěno, že Editha L-ová byla v době uzavření kupní smlouvy spoluvlastnicí domu, v němž jest žalovaný pachtýřem kavárny. Měla tudíž v době uzavření kupní smlouvy dostatečné jmění, z něhož mohla hraditi svou výživu, k níž náleží nepochybně i ošacení (§ 672 obč. zák.). Nebyl proto s hlediska § 141 obč. zák. žalovaný zavázán starati se o výživu své dcery a není povinen zaplatiti zažalovanou kupní cenu.

Čís. 13144.

Ku převodu vlastnictví k automobilu nestačí odevzdání certifikátu, nýbrž jest třeba, by byl odevzdán též klíč, pokud se týče klíče, jež umožňují podle konstrukce automobilového typu, by se bylo lze dostat k zařízením, jimiž jest automobil řízen.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1933, Rv I 1488/33.)

V exekuci, vedené žalovaným proti manželu žalobkyně, byl zabaven osobní automobil značky Zbrojovka. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném, by exekuce na automobil byla prohlášena za

nepřípustnou, tvrdíc, že manžel převedl na ni vlastnictví k automobilu tím, že jí odevzdal certifikát. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odvolatelka napadá právní názor prvního soudu, že certifikát na automobil není listinou té povahy, kterou vyžaduje § 427 obč. zák., takže jeho převzetím nenastala tradice. Při tom odvolatelka zastává správný názor, že k odevzdání osobního automobilu stačí nástroj neb listina, kterou přejímatel získává skutečnou a výhradnou fysickou moc nad automobilem. Že certifikát takovým nástrojem není, netřeba vykládati, a že ani není takovou listinou, plyne z jeho povahy jakožto úředního potvrzení, kterým se dosvědčuje, že se vozidlo v certifikátu blíže popsané připouští k jízdě na základě zkoušky osobou tam jmenovanou provedené, a že pro toto vozidlo byla přidělena určitá značka. Certifikát vydaný policejním ředitelstvím jest listinou vydanou za tím účelem, by policejní úřad měl přesnou evidenci všech motorových vozidel a jich majitelů, jak odvolatelka uvádí. I kdyby bylo lze na základě certifikátu u příslušného policejního úřadu dáti provéstí přepsání na jméno majitele certifikátu, nebyla by tím získána skutečná výhradná moc nad automobilem. K nabytí vlastnictví odevzdáním listiny podle § 427 obč. zák. bylo by třeba, by touto listinou byla předána hmotná disposiční moc nad věcí, nikoliv jen úřední oprávnění k jejímu používání. Certifikát není listinou, kterou se vlastnictví dokazuje, ve smyslu § 427 obč. zák. není papírem tradičním tak, by propůjčoval držiteli faktickou moc, automobil na který zní si opatřiti a s ním výhradně disponovati, takže první soud věc posoudil správně po stránce právní, uznáv, že pro nedostatek tradice není tu vlastnického práva žalobkyní uplatňovaného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Právní mylnost (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) vytýká dovolatelka názoru odvolacího soudu, že odevzdáním certifikátu nenastává tradice automobilu podle § 427 obč. zák. Leč dovolací soud souhlasí v zásadě s názorem odvolacího soudu, že certifikát není listinou, jež by prokazovala vlastnictví k automobilu, a odkazuje dovolatelku k případným důvodům napadeného rozsudku. Nelze ovšem certifikátu upřítí jakýkoliv význam pro vládu nad automobilem, naopak jest míti za to, že bez certifikátu nelze automobilu užívat, jak bylo doličeno v rozhodnutích čís. 11.323 a 12.132 sb. n. s. Sám o sobě však certifikát nestačí k tomu, aby jeho majitel mohl výhradně nakládati automobilem. K tomu jest třeba, aby byl odevzdán též klíč, pokud se týče klíče, jež umožňují podle konstrukce automobilového typu, by se bylo lze dostat k zařízením, jimiž jest automobil řízen. Klíč, pokud se týče klíče, jsou tedy nástroji ve smyslu § 427 obč. zák., jimiž se příjemce uvádí do stavu, výlučně se ujmouti držby. Rozhodnutí čís. 4404 sb. n. s., na něž se dovolatelka odvolává, svědčí naopak pro názor tu zastávaný. Vyžaduje se v něm k odevzdání automobilu podle § 427 obč. zák. nejen odevzdání certifikátu, nýbrž i předání klíče od magnetu a skřínky.